

El llenguatge

L'opinió (III)

Com a sinònim del verb semblar — a més de creure, pensar-se o trobar — ha estat també molt usada la locució fer la impressió (o tenir la impressió), però hom convé generalment considerar que aquest ús és abusiu o impropï, i n'hi ha que el rebutgen categòricament, ja que fer la impressió vol dir, pròpiament, «causar-la, produir-la» — per exemple, la impressió que van fer les paraules de l'orador —, i tenir la impressió és «haver-la rebuda», sense, però, que es pugui negar que en alguns casos els conceptes són tan afins que arriben a interferir-se, cosa que explica aquest ús. És, en canvi, ben normal la locució fer l'efecte — que hom sol proposar per a substituir fer (o tenir) la impressió — com a equivalent de semblar: Em fa l'efecte que plourà, que no vindrà més.

L'opinió pròpiament dita, naturalment, s'expressa amb aquest substantiu o amb el verb corresponent, opinar. Dir, per exemple, com algú fa, Opino que no se n'ha anat gaire content significa conferir a aquesta manifestació una transcendència que no li escau.

L'opinió suposa ja un judici de valor sobre una qüestió d'una certa importància, com en un debat en què cal determinar una actitud o prendre una decisió. Però, naturalment, també en aquest cas els matisos són nombrosos i el llenguatge disposa també de diversos recursos per a indicar el grau o el caràcter de la prudent reserva amb què cadascú hi diu la seva: La meua opinió és que no hauríem d'acceptar. Convindria saber l'opinió del president. Teniu tot el dret d'opinar aïrament. Que cadascú manifesti lliurement el seu parer. El meu parer és que hem d'aprovar la subvenció. Al nostre entendre han comès un greu error. Segons el meu albir, ens hauríem d'abstenir de participar-hi.

També com albir, que sembla exigir-la, els grups la meua opinió, el meu entendre, el meu parer, es poden fer precedir de la preposició segons, amb què s'accentua la reserva amb què hom manifesta el que opina o el seu judici. I, encara, n'hi ha prou de fer precedir per aquesta preposició el simple pronom personal fort per indicar que allò que es manifesta no és sinó el parer o l'opinió de la persona corresponent a aquest pronom: Segons tu no hi hauríem d'anar, Segons nosaltres és un greu error. Aquest recurs, però, sembla conèixer una limitació: amb la primera persona del singular. Ni «segons jo» — que contradia la norma de l'ús de les preposicions davant els pronoms personals — ni «segons mi» no són, segons nosaltres, viables. Les limitacions d'aquesta mena no són, tanmateix, rares en el llenguatge.

Albert Jané